

Sygn. I C 376/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M. i B. M.

przeciwko Bankowi (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza solidarnie od powodów K. M. i B. M. na rzecz pozwanego Banku (...) S.A. w W. kwotę 7.217 zł (słownie: siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 376/13

UZASADNIENIE

Powodowie K. M. i B. M. w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w Słupsku, domagali się zasądzenie od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 619.305,61 złotych tytułem zwrotu niesłusznie pobranych w 1996r. odsetek od kredytu (138.801,61zł) oraz tytułem odszkodowania (480.504,00zł) wynikającego z niekorzystnego rozporządzania finansami i innymi składnikami majątku, stanowiącego własność powoda przez Bank (...) S.A. oddział w S., czym działano na szkodę powodów.

Pozwany Bank (...) S.A. w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o odrzucenie pozwu ewentualnie w przypadku, w którym Sąd nie znajdzie podstaw do wydania postanowienia w tym przedmiocie o oddalenie powództwa jako bezzasadnego i zasądzenie od powodów solidarnie na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jednocześnie, niezależnie od merytorycznego stanowiska w sprawie pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczeń powodów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 1995r. pomiędzy pozwanym Bankiem (...) S.A. w W. (poprzednio Oddział Wojewódzki w S.) a powodem K. M. doszło do zawarcia umowy kredytowej o kredyt krótkoterminowy na kwotę 1.050.000 zł z przeznaczeniem za zakup kukurydzy paszowej.

W dniu 29 kwietnia 1996r. pomiędzy stronami doszło do zawarcia kolejnej umowy kredytowej o kredyt krótkoterminowy na kwotę 400.000,00 zł z przeznaczeniem na działalność gospodarczą.

Bezsporne – nadto odpis umowy kredytowej k. 9-15.

Odnośnie kredytu krótkoterminowego z dnia 20.12.1995 r. (Umowa Nr (...) na zakup kukurydzy paszowej)w treści pkt 2 umowy ustalono i zapisano, iż Bank stawia do dyspozycji klienta kredyt do wysokości 1.050.000 zł oraz że kredyt będzie ewidencjonowany na rachunku kredytowym. Z kolei zgodnie z pkt 3 umowy postawione do dyspozycji kredytobiorcy środki zostaną uruchomione na otwarcie akredytywy wg kontraktu. Punkt 4 umowy natomiast stanowił, iż wykorzystanie kredytu następować będzie na podstawie dyspozycji klienta za pośrednictwem rachunku bieżącego. W dniu 21 grudnia 1995r. dłużnik (powód) złożył dyspozycję blokady środków w wysokości 950 000,00 zł na otwarcie akredytywy, które to środki zostały przelane przez Bank z rachunku kredytowego na rachunek bieżący dłużnika, a następnie Bank w tym samym dniu dokonał blokady środków na rachunku bankowym klienta. Tym samym kredyt został uruchomiony i od tego dnia zgodnie z treścią pkt. 6 Umowy naliczały się odsetki umowne od kwoty wykorzystanego kredytu, które w dniu zawarcia umowy wynosiły 29% w stosunku rocznym. Adekwatna sytuacja miała miejsce w przypadku drugiego z udzielonych kredytów na działalność gospodarczą, przy czym w tym wypadku uruchomienie kredytu nie zostało uwarunkowane otwieraniem akredytyw. W związku z powyższym kredytobiorca miał swobodę dysponowania środkami kredytowymi, które de facto wykorzystał na złożenie kaucji - blokady środków na swoim rachunku bieżącym w związku ze zleceniem Bankowi otwarcia akredytyw. Od kwoty wykorzystanego kredytu Bank zgodnie z pkt. 6 Umowy naliczał odsetki umowne, które w dniu zawarcia umowy wynosiły 26% w stosunku rocznym. W tym wypadku także zapisy powyższej Umowy nie zawierały warunku, iż rachunek kredytu zostanie obciążony w dniu realizacji płatności akredytywy.

Dowód: umowy kredytowe oraz dyspozycje blokady środków deklaracja k. 9 -23.

Z tytułu udzielonych kredytów bank naliczył i pobrał odsetki w wysokości 138.801,61 zł, natomiast faktyczne poniesione przez powoda koszty związane z otwarciem akredytyw będących przedmiotem pozwu, wyniosły 10.427,54 zł. Po upływie terminu ważności akredytywy zablokowane pod akredytywę środki zostały przelane na rachunek bieżący kredytobiorcy. Z tytułu zablokowanych na realizację akredytywy środków Bank wypłacił kredytobiorcy odsetki w wys. 26.884,31 zł wg stóp procentowych obowiązujących od środków zgromadzonych na rachunkach bieżących podmiotów gospodarczych (ówczesnie 6% w stosunku rocznym). Z tytułu zawartych umów kredytowych odpowiednio w dniu 20 grudnia 1995r. i 29 kwietnia 1996r. pozwany Bank nie posiada wierzytelności z nie było prowadzone postępowanie egzekucyjne w tym zakresie.

Dowód; umowy kredytowe i dokumenty zlecenia otwarcia akredytyw oraz dyspozycje blokady środków k. 9-23, Uchwała Nr (...) Zarządu Banku (...) S.A. z dnia 5.12.1994r. w sprawie wprowadzenia regulaminu udzielania kredytów, gwarancji i poręczeń w Banku (...) S.A., wraz z załącznikiem nr 1 do uchwały – regulaminem udzielania kredytów, gwarancji i poręczeń w Banku (...) S.A., k. 173-183, pismo z dnia 21.10.1999r. k. 24.

W dniu 19 sierpnia 1996r. pozwany zawarł z powodem kolejną umowę o kredyt krótkoterminowy preferencyjny za poręczeniem powódki na skup i przechowywanie produktów rolnych na kwotę 1.000.000,00 zł z przeznaczeniem na skup od producentów krajowych i przechowywanie krajowych zbóż i rzepaku zmienioną Aneksem Nr (...) z dnia 31.12.1996r., Aneksem Nr (...) z dnia 30.06.1997r. i Aneksem Nr (...) z dnia 1.09.1997r.

Następnie w dniu 1 października 1996r. doszło do zawarcia kolejnej umowy o kredyt krótkoterminowy preferencyjny za poręczeniem powódki na skup produktów rolnych z przeznaczeniem na skup od producentów krajowych i przechowywanie krajowych zbóż i rzepaku zmienioną Aneksem Nr z dnia 30.05.1997r. Na podstawie w/w aneksów

do umów kredytowych pozwany Bank działając w tym przedmiocie na wnioski powoda wielokrotnie przesuwiał termin spłaty zadłużenia z tytułu zawartych umów kredytowych, tym samym wyrażał zgodę na odroczenie spłaty rat kredytów, próbując w ten sposób pomóc dłużnikowi i uchronić przed załamaniem finansowym.

Dowód; umowy kredytowe wraz z aneksami k. 94-109 , pisma powoda k. 184-186.

Wobec braku spłaty zadłużenia z tytułu udzielonych kredytów w dniu 1 grudnia 1997r. pozwany wystawił wyciąg z ksiąg Banku obejmujący zadłużenie z umów kredytowych odpowiednio z dnia 19 sierpnia 1996r. i 1 października 1996r. oraz skierował wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, w wyniku czego w dniu 16 marca 1998r. postanowieniem Sądu Rejonowego w Słupsku została nadana klauzula Wykonalności (...) w sprawie o sygn. akt (...). W oparciu o uzyskany tytuł wykonawczy wierzyciel w dniu 6 kwietnia 1998r. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku o wszczęcie przeciwko dłużnikom (powodom) egzekucji.

Dowód; akta postępowania egzekucyjnego k. 251.

W okresie od września 1997r. powodowie rozpoczęli działania których celem było wyzbycie się posiadanego majątku, w tym w szczególności nieruchomości. Skutkowało to wystąpieniem przez pozwanego Bank (...) przeciwko nabywcom nieruchomości należących do powodów na drogę procesu cywilnego z roszczeniem ze skargi paulińskiej.

Wyrokiem z dnia 31 grudnia 1998r. Sąd Wojewódzki w Słupsku uznał za bezskuteczną w stosunku do pozwanego Banku umowę sprzedaży nieruchomości niezabudowanej o powierzchni 1,82ha (działki nr. (...) i (...)) położonej w G. gm. S. objętej księgą wieczystą nr. Kw (...) Sądu Rejonowego w Sławnie zawartą na podstawie aktu notarialnego z 10 października 1997r. i nakazał pozwanym nabywcom W. G. i C. G. aby zezwolili na przeprowadzenie egzekucji z prawa własności tej nieruchomości położonej w G. w celu zaspokojenia wierzytelności przysługującej powodowi wobec zbywcom nieruchomości, tj. K. i B. M. z tytułu udzielonego kredytu na kwotę 971.053,01 zł.

Dowód; akta sprawy (...) k. 249.

Podobnie powództwo oparte na tej samej podstawie prawnej zakończyło się wydaniem w dniu 4 września 2002r. w sprawie sygn. (...) przez Sąd Okręgowy w Słupsku wyroku uznającego za bezskuteczną w stosunku do powoda Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w S. umowę sprzedaży działki gruntu nr (...) o powierzchni 1,55 ha na której prowadzona jest budowa siedliska rolniczego składającego się z budynku mieszkalnego i zabudowań gospodarczych, dla której Sąd Rejonowy w Sławnie Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), zawartą pomiędzy K. i B. małżonkami M. a B. Z. w dniu 9 października 1997r.

Dowód; akta sprawy IC (...) k. 248.

Niezależnie od działań podjętych na drodze procesu cywilnego pozwany Bank stwierdzając pozbywania się przez powodów całego majątku w tym samym okresie czasu za niskie kwoty na rzecz członków rodziny skierował do organów ścigania zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa działania na szkodę wierzyciela. W wyniku przeprowadzonego dochodzenia i uzyskania potwierdzenia stawianych powodowi zarzutów odnośnie zbywania składników majątku na szkodę Banku, skierowano do Sądu przeciwko niemu akt oskarżenia.

Dowód; odpis postanowienia K. z dnia 11.10.1999r. k 195.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 11 lipca 2000 r. Sąd Rejonowy w Słupsku skazał K. M. za to, że w okresie od 29 września 1997 r. do 10 października 1997 r. w S. będąc właścicielem firmy handlowej „M.” posiadając wierzytelności wobec Banku (...) SA. Oddział w S. z tytułu niespłaconych kredytów uzyskanych na podstawie umowy nr (...) z dnia 19 sierpnia 1996 r. na kwotę 1.000.000 zł i umowy nr (...) z dnia 21 października 1996 r. na kwotę 300.000 zł przy grożącej mu niewypłacalności uszczuplił zaspokojenie wierzyciela przez zbycie 6 nieruchomości czym działał na szkodę Banku (...) Spółka Akcyjna Oddział w S., gdzie wartość uszczuplenia wyniosła co najmniej 158.500 zł

Dowód; akta sprawy IC (...) k. 248, pismo SR w Słupsku k. 252

Ostatecznie w wyniku zaskarżenia przez Bank dokonanych przez powodów czynności przeniesienia majątku na osoby trzecie w wyniku skarg paulińskich uzyskania prawomocnych orzeczeń o uznaniu bezskuteczności tych czynności w stosunku do Banku, Bank z powyższego majątku zaspokoił częściowo swoje wierzytelności wobec dłużników.

Bezsporne.

W dniu 1 marca 2010r. powodowie złożyli do Sądu Okręgowego w Słupsku pozew, w którym żądali pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w oparciu o który prowadzona jest przeciwko nim przez Komornika sądowego w sprawie (...) egzekucja, w części dotyczącej odsetek od należności głównej oraz orzeczenia, że odsetki powinny być naliczane zgodnie z zapisem pkt. 17 umowy z 19 sierpnia 1996r. w wysokości 1,5 stopy oprocentowania dla stopy kredytu redyskontowego ustalonej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego. Sprawa była prowadzona pod sygn. akt (...) i zakończyła się umorzeniem postępowania na skutek cofnięcia pozwu przez powodów w wyniku zawarcia pomiędzy nimi i Bankiem ugody pozasądowej dnia 9 grudnia 2010r., w której Bank umorzył swoją wierzytelność w stosunku do dłużników w zakresie odsetek w kwocie 1.383.023,24 zł powstałą z tytułu dwóch umów kredytowych odpowiednio z dnia 19 sierpnia 1996r. i 1 października 1997r. oraz zobowiązał się do ograniczenia prowadzonego postępowania egzekucyjnego przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Słupsku wyłącznie do należności głównej oraz nie dochodzenia należności odsetkowych wynikających z udzielonych kredytów. Postanowienia ugody zostały przez Bank wykonane, a tocząca się egzekucja dotyczy wyłącznie należności głównej.

Dowód; akta sprawy IC (...) k. 250.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013r. Prokuratura Rejonowa w S. działając w tym przedmiocie w oparciu o zawiadomienie złożone przez K. M., wszczęła śledztwo w sprawie podejrzenia popełnienia przez Bank przestępstwa polegającego na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w 2007r. w S. w postaci wprowadzenia w błąd przy sprzedaży nieruchomości znajdującej się w G., Gm. S., czym działano na szkodę K. M., a następnie postanowieniem z dnia 23 czerwca 2013r. umorzyła śledztwo wobec braku znamion czynu zabronionego. W uzasadnieniu postanowienia zwrócono uwagę, iż zebrany w sprawie materiał pozwała na stwierdzenie, iż K. M. złożył zawiadomienie o przestępstwie uważając się w świetle posiadanych dokumentów za osobę pokrzywdzoną, jednakże zebrany w niniejszym postępowaniu komplet dokumentów wraz z zeznaniami świadków nie pozwała na stwierdzenie zaistnienia czynu karalnego.

Dowód; odpis postanowienia w aktach PR w S. sygn. (...).

Aktualnie nadal prowadzona jest egzekucja z emerytury dłużników, która obecnie jest zawieszona na wniosek Banku, gdyż dłużnik ponownie wystąpił o całkowite umorzenie wierzytelności. Przyczynami podjęcia decyzji o zawieszeniu egzekucji były wiek dłużników, brak innego niż emerytury majątku, nieadekwatna wysokość odzyskiwanych kwot w stosunku do zadłużenia dłużników. Bank rozważył możliwość umorzenia wierzytelności w stosunku do dłużników, jednak decyzji w tej sprawie jeszcze nie uzyskano, a w międzyczasie dłużnicy wystąpili z niniejszym pozewem przeciwko Bankowi.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia powodów, stwierdzić należało, iż w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym wyjaśnienia samego powoda zarzut ten w pełni zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 118 Kodeksu cywilnego „Jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.” Roszczenia majątkowe powodów zgłoszone w niniejszej sprawie składają się z: 1) roszczenia o zapłatę kwoty 138.801,61 zł tytułem rzekomo niesłusznie pobranych przez Bank w 1996 roku odsetek,

oraz 2) roszczenia o zapłatę kwoty 480.504,00 zł tytułem poniesionych przez powodów strat na skutek rzekomo niewłaściwych działań Banku, przy czym jak wynika z uzasadnienia pozwu działania te w postaci prowadzenia czynności windykacyjnych przez Bank miały miejsce w latach 1996 -1999

Odnosnie pierwszego ze zgłoszonych roszczeń powodów tj. roszczenia o zapłatę odsetek z tytułu umów kredytowych zawartych w roku 1995 i 1996 pomiędzy powodem K. M., a (...) S.A. i rzekomo niesłusznie pobranych przez Bank w 1996r. odsetek z tego tytułu, to roszczenie takie jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej uległo przedawnieniu najpóźniej w roku 1999r., tj. po upływie trzech lat od daty wymagalności, którą w tym przypadku będzie data pobrania odsetek przez Bank, które powodowie traktują jako świadczenie nienależne Bankowi. Należy przy tym wskazać, że bez znaczenia jest czy powodowie wywodzą swoje roszczenia na podstawie przepisów o nienależnym wykonaniu umowy (umów kredytowych), czy też na podstawie innych przepisów prawa (np. o bezpodstawnym wzbogaceniu), ponieważ przepis art. 118 K.C. stanowi, że jeżeli roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej termin ten wynosi 3 lata, a bezsprzecznie umowy kredytowe zostały zawarte przez Bank działający w ramach prowadzonej działalności gospodarczej z osobą prowadzącą działalność gospodarczą (powód K. M. prowadził firmę handlową (...) i kredyty zostały udzielone na cel związany z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą). Na marginesie należy wskazać, że nawet gdyby przyjąć, że termin przedawnienia wynosiłby 10 lat, to roszczenia powodów są również przedawnione (od 2006r.). Treść pisma pozwanego Banku (vide; k. 24) stanowiącego odpowiedź na wątpliwości zgłaszane w tym przedmiocie przez powoda jako kredytobiorcę oraz uzasadnienie pozwu na tę okoliczność bezspornie wskazuje, iż powód najpóźniej w 1999r. miał przekonanie(tym samym wiedzę) o nienależnym jak twierdził świadczeniu tj. naliczonych i pobranych przez Bank odsetek w wysokości 138.801,61zł z tytułu udzielonych powodowi kredytów celowych, odpowiednio w dniu 20 grudnia 1995r. i 29 kwietnia 1996r. Nie może być usprawiedliwieniem dla opieszałości w dochodzeniu roszczeń, ewentualny fakt braku wiedzy o możliwości wystąpienia przeciwko pozwanemu z tego rodzaju powództwem.

Odnosnie drugiego ze zgłoszonych roszczeń, tj. roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu rzekomo niewłaściwych działań Banku prowadzonych na szkodę powodów, związanych z prowadzeniem czynności windykacyjnych przeciwko powodom i w stosunku do majątku powodów w latach 1996-1998 to należy wskazać, że jeżeli uznać roszczenie powodów jako roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, to zgodnie z art. 442¹ § 1 Kodeksu cywilnego „Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.” Powodowie, jak wynika z treści pozwu i załączonych dokumentów mieli wiedzę o wszystkich działaniach windykacyjnych pozwanego Banku, które miały miejsce po wypowiedzeniu umów kredytowych uzyskaniu tytułu wykonawczego i złożeniu wniosku o wszczęciu egzekucji w latach 1997-1998, zatem termin dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tego tytułu upłynął po trzech latach, czyli najpóźniej w roku 2001, a gdyby przyjąć dziesięcioletni termin przedawnienia to roszczenie jest przedawnione od 2008r. Powodowie w licznej korespondencji prowadzonej z Bankiem w latach 1996 – 1998 oraz w latach późniejszych wskazywali na rzekome nieprawidłowości w działaniach Banku skutkujące narażeniem ich majątku na szkodę, nie zdecydowali się jednak na wystąpienie z powództwem przeciwko Bankowi o zapłatę odszkodowania z tego tytułu, czyniąc to dopiero po upływie prawie 20 lat, co powoduje, że ich ewentualne roszczenia jako przedawnione nie mogą być skutecznie zaspokojone na drodze sądowej. Należy również wyraźnie podkreślić, że powodowie bardzo aktywnie, choć bezskutecznie (uzyskując niekorzystne dla siebie orzeczenia Sądów) zaskarżali większość czynności egzekucyjnych podejmowanych przez Bank jako wierzyciela, zatem nie można uznać, że powodowie nie posiadali świadomości prawnej podejmowanych czynności i konsekwencji prawnych powyższych działań. Wszystko to powoduje, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługuje na uwzględnienie, nie zachodzą bowiem żadne okoliczności szczególne czy zasady współzycia społecznego usprawiedliwiające dochodzenie przez powodów roszczeń po upływie prawie 20 lat od zaistniałych zdarzeń.

Uwzględnienie zarzutu przedawnienia zwalniało Sąd od merytorycznej oceny zgłoszonego powództwa.

Odnosząc się zatem jedynie na marginesie do zasadności wywiedzionego powództwa, wskazać należy, iż zgłoszone roszczenie jest całkowicie bezpodstawne i nie znajdujące oparcia w stanie faktycznym i prawnym sprawy. Przede wszystkim należy podnieść, że powodowie nie wskazali podstawy prawnej swoich roszczeń, nie wykazali również na czym dokładnie miały polegać działania Banku opisywane jako nadużywanie władzy i niewłaściwe rozporządzanie majątkiem powoda. Powodowie nie wykazali również na jakiej podstawie wyceniają wartość swojej szkody na kwotę 480.504,00 zł, nie przedstawiając w tym zakresie żadnych dowodów. Być może stanowisko powodów jest wynikiem nie zrozumienia istoty „skargi pauliańskiej” co doprowadziło ich do mylnego przekonania o swoich racjach i uznania się za osobę pokrzywdzoną, co nie zostało potwierdzone również w przeprowadzonym przez Prokuraturę śledztwie. Odnosząc się do zarzutów zawartych w uzasadnieniu pozwu podkreślić należy, iż opisywana przez powodów sytuacja związana z załamaniem rynku skupu zbóż na rzecz (...) Agencji Rynku Rolnego w S. nie dotyczy pozwanego i nie może przesądzać o jakiegokolwiek odpowiedzialności pozwanego za powyższe okoliczności. Sami powodowie w pozwie (poświęcając temu znacząca część jego uzasadnienia) przyznają, że „zerwanie przez Agencję umowy co do dalszego przechowania zbóż na jej rzecz spowodowało świadome narażenie mojej firmy na poważne straty finansowe”, jednak nie jest to winą pozwanego Banku, i nie ma żadnych podstaw faktycznych i prawnych do jego obciążania odpowiedzialnością za powstały stan rzeczy. Powód jako przedsiębiorca zaciągnął u pozwanego kredyty na finansowanie swojej działalności gospodarczej w zakresie skupu zbóż, zatem ponosił odpowiedzialność i ryzyko prowadzenia tej działalności, natomiast nie zmienia to faktu, że jako dłużnik kredytowy odpowiada wobec wierzyciela Banku za spłatę zadłużenia z tytułu zawartych umów kredytowych. Bezpodstawne, aczkolwiek mające jedynie uboczne znaczenia, były również twierdzenia powodów o braku pomocy Banku pozwalającej na restrukturyzację sytuacji finansowej dłużników. Bank działając na wnioski powoda wielokrotnie przesuwiał termin spłaty zadłużenia z tytułu zawartych umów kredytowych, co świadczy o dobrej woli wierzyciela. Natomiast to powodowie, czego zdają się nie dostrzegać działali nieuczciwie, i w okresie w którym Bank wydłużył termin spłaty kredytów dokonali sprzedaży - przeniesienia własności swojego majątku na osoby trzecie, co z całą pewnością wymierzone przeciwko interesom wierzyciela (pozwanego Banku).

W niniejszej sprawie, niejako tylko przy okazji, warto pamiętać o treści art. 6 kc, który stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła powyższa powtórzona została w art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W orzeczeniu z 17 grudnia 1996 r., (...), OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76 z glosą A. Z., P.. 1998, nr 1-2, s. 204 i nast., Sąd Najwyższy stwierdził zaś, iż rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zgodnie z wymaganiami rzetelnego procesu powód miał zapewnioną realną możliwość przedstawienia swoich racji, wykazując zaś brak troski o własne interesy winien liczyć się z następstwami z takiej postawy wynikającymi.

W konsekwencji stwierdzić należy, że niezależnie od podstawy oddalenia powództwa z powodu przedawnienia dochodzonego roszczenia, to powodowie nie wykazali także okoliczności merytorycznych uzasadniających jego uwzględnienie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art.98 i art.108 kpc Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie niezbędne koszty procesu. Do kosztów tych zalicza się zgodnie z art. 99 kpc w zw. z art. 98 § 3 kpc wynagrodzenie radcy prawnego.

W myśl § 6 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę

ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) przy wartości przedmiotu sporu powyżej 200.000,00 zł minimalne wynagrodzenie wynosi 7.200 zł plus opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.